

rep.nr

hoog/1671

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

BUITENGEWONE OPENBARE TERECHTZITTING VAN DERTIG
JULI TWEEDUIZEND EN NEGEN.

VAKANTIEKAMER

bediendencontract beschermd werknemer (Wet 19 maart 1991)

tegenspraak

definitief

In de zaak :

HOLCRO, naamloze vennootschap, met
maatschappelijke zetel te 2020 Antwerpen, Gerard
Legrellelaan 10 en met uitbatingszetel te 1831 Diegem,
Holidaystraat 7, ondernemingsnummer 0421.732.937,

appellante, ter openbare terechtzitting vertegenwoordigd
door vertegenwoordigd door meester P. Smedts en
meester S. Raes, beiden loco meester A. Witters,
advocaat te Berchem;

tegen :

1.S Atul, wonende te
eerste geïntimeerde, vertegenwoordigd door meester V.
Simeons, advocaat te Brussel,

2.ALGEMEEN CHRISTELIJK VAKVERBOND, met zetel
te 1030 Brussel, Haachtsesteenweg 579 postbus 40,
tweede geïntimeerde, die niet verschijnt ter openbare
terechtzitting,

3. ALGEMEEN CHRISTELIJK VAKVERBOND,

VOEDING EN DIENSTEN, met zetel te 1000 Brussel, Kartuizersstraat 70B,
derde geïntimeerde, die niet verschijnt ter openbare terechtzitting.

* * *
*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel volgend arrest uit :

-Gelet op het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op 5 mei 2009 door de drieëntwintigste kamer van de arbeidsrechtbank te Brussel,

-het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie van het arbeidshof op 18 mei 2009

-de conclusies voor de appellante en de eerste geïntimeerde,

-de voorgelegde stukken;

De appellante en de eerste geïntimeerde werden gehoord in de mondelinge uiteenzetting van hun middelen en conclusies ter openbare terechtzitting van 22 juli 2009, waarna de debatten werden gesloten en de zaak voor uitspraak werd gesteld op de openbare terechtzitting van 29 juli 2009. Wegens niet-beëindiging van het beraad, werd de uitspraak verdaagd op heden.

* *
*

RELEVANTE FEITEN EN RECHTSPLEGING

De heer S is sinds 3-11-1973 als barman tewerkgesteld in het Holiday Inn Brussels Airport te Diegem, aanvankelijk als zelfstandige en na de overname door de NV HOLCRO als werknemer.

Hij is vakbondsafgevaardigde sinds 1983.

Bij de sociale verkiezingen van 2008 werd hij voor het ACV verkozen tot effectief personeelsafgevaardigde in het Comité voor Preventie en Bescherming op het Werk en de Ondernemingsraad.

Op 10-2-2009 werd de heer S ontboden voor een onderhoud waarop eveneens de heer Bart B' de heer Steve W en de heer Charles B' aanwezig waren en werd hij beschuldigd

van diefstal.

Met aangetekende brieven van 13-2-2009 verstuurd aan de heer Sarin en aan de werknemersorganisaties ACV en ACV Voeding en Diensten die hem had voorgedragen, lichtte de vennootschap hen in over haar voornemen om de heer S om dringende reden te ontslaan op grond van volgende feiten:

"Geachte heer Sarin,

Betreft: intentie tot beëindiging van uw arbeidsovereenkomst om een dringende reden

Gelet op uw hoedanigheid van beschermde werknemer als personeelsafgevaardigde in onze ondernemingsraad delen wij u, in het kader van de Wet van 19 maart 1991 houdende bijzondere ontslagregeling voor de personeelsafgevaardigden in de ondernemingsraden en in de comités voor preventie en bescherming op het werk alsmede voor de kandidaat personeelsafgevaardigden, het voornemen mee u te ontslaan wegens dringende reden.

De door u gepleegde zwaarwichtige tekortkomingen die elke verdere samenwerking en vertrouwen definitief onmogelijk maken, zijn de volgende.

U bent tewerkgesteld als hoofdbarman in ons hotel Holiday Inn Brussels Airport te Diegem.

Op maandagavond 9 februari 2009 nam de heer Charles B (bijzonder gevolmachtigde) via de heren Bart B (Financial Controller) en Steve W (Operations Manager) kennis van een verdacht kassaticket, waarop besloten werd de camerabeelden te raadplegen. Vervolgens hebben wij beslist om u onmiddellijk te confronteren met de vaststellingen die wij hadden gedaan aan de hand van onze kassaregisters en camerabeelden. Het bewuste gesprek vond plaats bij uw eerstvolgende verschijning op het werk, met name op dinsdag 10 februari 2009. Behoudens uzelf waren de volgende personen aanwezig tijdens dit gesprek: de heer Bart B de heer Steve W en Charles E .

Ondanks talrijke verwittigingen in het verleden, blijkt u zich op bedrieglijke wijze schuldig te hebben gemaakt aan diefstal. Dit blijkt niet alleen uit de kassaregisters, de camerabeelden en uw verklaring maar eveneens uit verklaringen van uw collega's die wij de afgelopen dagen ontvingen.

Uit het geheel van de stukken die voorliggen, blijkt dat u onder meer de volgende handelswijzen hebt toegepast om — zoals u tijdens ons gesprek in uw eigen woorden stelde — "geld in uw zak" te krijgen:

Vooreerst hebt u op onrechtmatige wijze het systeem van "voiden" aangewend. "voiden" is het annuleren van items op het kassaticket. Concreet wordt iedere bestelling van een klant ingegeven in ons kassasysteem "Micros" waardoor het bedrag in principe wordt aangerekend. "Voiden" betekent dat deze ingegeven bestelling wordt geannuleerd. U moet steeds een reden ingeven waarom u een bestelling op deze wijze "leegt". Het systeem is bedoeld om toegepast te worden in bijvoorbeeld de volgende uitzonderlijke omstandigheden: wanneer een klant de bestelde goederen weigert, wanneer een klant vertrekt zonder de rekening te hebben vereffend, wanneer u of uw collega's per vergissing een verkeerde bestelling hebben ingebracht, edm. Het spreekt voor zich dat dergelijk systeem met de grootste omzichtigheid en te goeder trouw moet worden toegepast. In dat opzicht vervachten wij van u, in uw hoedanigheid van hoofdbarman, nog een grotere betrouwbaarheid.

Toen wij u de vraag stelden wat voor u het woord "voiden" betekent, antwoordde u onder meer. "Voiden staat gelijk met geld in de zak" (vrije vertaling van "Void equals money in the pocket").

Tijdens ons gesprek van 10 februari 2009 confronteerden wij u dan ook met het kassaticket nummer 2089 van 5 februari 2009. Uit dit ticket blijkt dat er in ons systeem Micros een bestelling werd ingebracht voor een totaal bedrag van 88 EUR, waarna u 58 EUR van dit bedrag heeft "gevoid". Als reden hiervoor gaf u op "double posting", zijnde een dubbele boeking. Dit zou betekenen dat u voor een totaal bedrag van 58 EUR per vergissing telkens tweemaal hetzelfde artikel als bestelling zou geboekt hebben in het systeem. Dit blijkt evenwel geenszins uit de "gevoide" artikelen.

Tijdens de confrontatie heeft u in eerste instantie gezegd dat u zich hierover niets meer kon herinneren. Nadat wij u echter confronteerden met de desbetreffende camerabeelden, kon u niet anders dan samen met ons vaststellen dat de klanten wel degelijk alle artikelen die hadden besteld, hebben ontvangen en dat bij deze correct aan u hebben afgerekend. Vervolgens hebt u de 58 EUR echter simpelweg "gevoid" om dit vervolgens in uw eigen bak te steken.

Tijdens ons gesprek erkende u hiermee een stommitieit te hebben begaan.

Dit gesprek heeft ons ertoe gebracht om de afgelopen dagen de kassaregisters en de camerabeelden van de voorbije maand verder te onderzoeken. Naast een massa aan verdachte kassatickets, waaruit blijkt dat u het systeem van "voiden" met grote regelmaat toepast, bevestigden de camerabeelden onder meer dat u de feiten van 5 februari 2009 niet eenmalig hebt gepleegd. Zo "voide" u op 14 januari 2009 goederen ten belope van 27,50 EUR hoewel de klanten deze drankjes wél hadden ontvangen en betaald. Op 4 februari 2009 voide u tweemaal een bestelling hoewel de klanten ook nu wel degelijk hun

bestelling hadden ontvangen en betaald (totaalgevoird bedrag: 38,50 EUR). Ten slotte blijkt u ook op 8 februari 2009 artikelen ten belope van 10,50 EUR te hebben gevoird hoewel de klanten ook nu de desbetreffende goederen hebben genuttigd en betaald.

Daarnaast ontvingen wij; op 11 en 12 februari 2009, van drie van uw collega's in de bar verklaringen die de volgende feiten aan het licht brengen:

- u overhandigt aan klanten goederen zonder de bestelling eerst te hebben ingebracht in het systeem en steekt vervolgens het ontvangen geld in uw eigen zak; de klanten ontvangen hiervoor geen kassaticket, noch een factuur;*
- u houdt de fooien die u ontvangt van klanten achter zonder deze in de gemeenschappelijke fooienpot te steken, waardoor ze niet gelijkmatig worden verdeeld onder u en uw collega's;*
- u houdt kassatickets achter voor welbepaalde goederen; indien een andere klant later hetzelfde goed bestelt, levert u het oudere kassaticket aan hem/haar af waardoor u het geld dat u ontvangen hebt voor de eerste bestelling in uw eigen bak kunt steken.*

Wij beschouwen het niet of onvoldoende registeren van tot stand gebrachte verkopen, evenals het bedrieglijk annuleren ervan, als diefstal. Deze tekortkoming wordt versterkt door het feit dat u in het verleden reeds herhaaldelijk voor soortgelijke (en voor heel wat andere) feiten in gebreke werd gesteld.

In dat kader verwijzen wij eveneens naar artikel 18 van ons arbeidsreglement, waarin duidelijk wordt bepaald dat diefstal wordt bestraft met het onmiddellijk ontslag zonder opzeggingstermijn of -vergoeding.

Bovendien leiden wij uit de verklaringen van uw collega's af dat u zich onbehoorlijk gedraagt tegenover hen.

Het hoeft geen betoog dat u zich ontegensprekelijk schuldig hebt gemaakt aan zware tekortkomingen, waardoor u het vertrouwen dat wij in u stelden, onmiddellijk en onherroepelijk hebt geschaad. Wij vinden het onbegrijpelijk en onaanvaardbaar dat een hoofdbarman met uw anciënniteit, in wie wij een versterkt vertrouwen moeten kunnen stellen, zich schuldig maakt aan dergelijke feiten.

Voormelde feiten maken de verdere samenwerking onmiddellijk en definitief onmogelijk, zodat wij de procedure voor de arbeidsrechtbank inleiden.

Wij stellen vandaag uw vakbondsorganisatie op de hoogte van ons voornemen u wegens dringende reden te ontslaan.

Bovendien richten wij vandaag een verzoekschrift tot de

arbeidsrechtbank, zoals voordien in de procedure van de wet van 19 maart 1991 houdende een bijzondere ontslagregeling.

Met verzoekschrift van dezelfde datum maakte de vennootschap de zaak aanhangig bij de voorzitter van de arbeidsrechtbank overeenkomstig art 4§2 van de wet van 19-3-1991 houdende bijzondere ontslagregeling voor de personeelsafgevaardigden in de ondernemingsraden en de comités voor preventie en bescherming op het werk, alsmede de kandidaat personeelsafgevaardigden. (bijzondere ontslagregelingswet personeelsafgevaardigden).

Partijen werden opgeroepen om op 20-2-2009 voor de voorzitter van de arbeidsrechtbank te verschijnen die hen inlichtte omtrent de draagwijdte van de te volgen procedure overeenkomstig art 5§2 van de wet van 19-3-1991.

Zij werden opnieuw opgeroepen om te verschijnen op 26-2-2009 voor de voorzitter met het oog op een verzoening overeenkomstig art 5§3 van de wet van 19-3-1991. Bij beschikking van dezelfde datum stelde de voorzitter van de arbeidsrechtbank vast dat er geen verzoening mogelijk was en besliste hij de arbeidsovereenkomst van de heer S te schorsen tijdens de duur van de procedure.

Op 2-3-2009 liet de vennootschap de dagvaarding betekenen aan de heer S en aan het ACV en ACV Voeding en Diensten overeenkomstig art 6 en 7 van de wet van 19-3-1991. Zij vorderde dat de feiten zoals omschreven in de aangetekende brief van 13-2-2009 en in de dagvaarding die aan de heer S ten laste worden gelegd zouden worden erkend als dringende reden tot ontslag.

Na mondeling advies van de arbeidsauditeur verklaarde de arbeidsrechtbank met het bestreden vonnis de vordering ontvankelijk doch ongegrond en legde de kosten van het geding ten laste van appellante.

VORDERINGEN IN HOGER BEROEP

De NV HOLCRO stelde hoger beroep in tegen het bestreden vonnis met verzoekschrift van 15-5-2009.

Zij vordert dat het hof haar hoger beroep ontvankelijk en gegrond zou verklaren en derhalve:

- het bestreden vonnis zou vernietigen
- bij toepassing van de bijzondere ontslagregelingswet personeelsafgevaardigden van 19-3-1991, de dringende aard van de door haar ingeroepen redenen tot verbreking te erkennen zodanig dat de arbeidsovereenkomst met de heer S kan beëindigd worden zonder opzeggingstermijn noch -vergoeding.

- indien het hof dit noodzakelijk acht, haar toe te laten te bewijzen met alle middelen van recht, getuigenverhoor inbegrepen:

-dat Atul S. zijn Microskaart ("badge") steeds in zijn jaszak bewaarde, deze er enkel uithaalde voor gebruik en na het gebruik onmiddellijk terug in zijn jaszak stak;
dat de Microskaart ("badge") van Atul S. derhalve nooit naast de kassa lag;
-dat het vergaderverslag van 10 februari 2009 correct vermeldt wat er door Atul S. gezegd is, met name dat hij bekende de 'voiding' te hebben begaan op 5 februari 2009 en erkende hiermee een stommitieit te hebben begaan;

-dat er van 5 februari 2009 nooit beelden beschikbaar zijn geweest van de camera gericht op de kassa;

dat Atul S. zich zeer autoritair en manipulatief opstelde ten opzichte van zijn collega's en dat deze collega's weet hadden van zijn manipulatieve praktijken.

Zij neemt in haar verzoekschrift en beroepsconclusie een lijst op van getuigen.

de heer S. vordert dat het hoger beroep als ongegrond zou worden afgewezen en het bestreden vonnis zou worden bevestigd met veroordeling van de vennootschap tot de gedingkosten.

BEOORDELING

I. ONTVANKELIJKHEID

Het verzoekschrift tot hoger beroep is regelmatig naar vorm en werd ter griffie neergelegd binnen de bij art 11 van de bijzondere ontslagregelingswet van 19-3-1991 voorgeschreven termijn. Aan de andere ontvankelijkheidsvereisten is eveneens voldaan. Het hoger beroep is derhalve ontvankelijk.

II TEN GRONDE

Grievens van appellante t.a.v. het bestreden vonnis

De vennootschap heeft kritiek op het vonnis van de arbeidsrechtbank omdat deze de ernstige tekortkoming niet bewezen achtte.

Zij meent dat dit wel degelijk het geval is, aangezien de voiding door de heer S. persoonlijk werd uitgevoerd en dit voor eigen rekening en met bedrieglijk inzicht.

Dit blijkt volgens haar hieruit:

- de heer S. bekende gerechtelijk dat hij als hoofdbarman verantwoordelijk was voor de voiding
- de voiding gebeurde met zijn persoonlijke Microskaart (badge) die hij voortdurend in zijn jaszak bewaarde

- de persoon die de bestelling van de klant afrekent, een definitief kassaticket moet aanmaken in het Microsysteem vooraleer de totale bestelling af te rekenen
- de voiding niet gebeurde door een ander aanwezig personeelslid
- de heer S. de feiten bekende tijdens de vergadering van 10-2-2009
- er geen beelden beschikbaar zijn van 5-2-2009 van de camera die op de kassa is gericht

Zij acht zich eveneens gegriefd door het vonnis omdat de arbeidsrechtbank door te beslissen dat de persoonlijke voiding niet afdoende bewezen was, heeft nagelaten om de gegrondheid van de dringende reden te beoordelen die volgens haar wel degelijk een ontslag om dringende reden rechtvaardigen.

Beoordeling

Krachtens de ontslagregelingswet personeelsafgevaardigden van 19-3-1991, kunnen de door die wet beschermde personen slechts worden ontslagen om een dringende reden die vooraf door de arbeidsrechtbank werd erkend of om economische of technische redenen erkend door het paritair comité. De bescherming tegen ontslag die bij die wet werd gevestigd, beoogde ontslagen tegen te gaan die verband zouden houden met de uitoefening van het mandaat en aldus de werking van de overlegorganen binnen de onderneming veilig te stellen.

De wet beoogde evenwel niet aan de personeelsafgevaardigden of niet verkozen kandidaten voordelen toe te kennen die andere werknemers niet genieten.

In de ontslagregelingswet personeelsafgevaardigden wordt geen definitie gegeven van het begrip dringende reden.

Uit de parlementaire voorbereiding van die wet blijkt dat hetzelfde begrip werd bedoeld als dat van art 35 van de WAO. Daarin wordt de dringende reden omschreven als: de ernstige tekortkoming die elke professionele samenwerking tussen werkgever en werknemer onmiddellijk en definitief onmogelijk maakt.

Gelet op de in de bijzondere ontslagregelingswet voorziene procedure, wordt dit tijdstip bepaald op het ogenblik dat het arbeidsgerecht de feiten als dringende reden erkent.

Het feit dat een ontslag om dringende reden rechtvaardigt is het feit met in achtneming van alle omstandigheden die er de aard van een dringende reden aan kunnen geven. (Cass.6-9-2004, RW 04-05, 742; Cass. 3-6-1996, JTT '96, 437; Cass. 13-12-1982, Arr.Cass. 82-83 nr 223;)

Op de werkgever rust de bewijslast, zowel met betrekking tot het bestaan van de feiten die als dringende reden worden ingeroepen als met betrekking tot de zwaarwichtige aard ervan.

Dit bewijs mag worden geleverd met alle wettelijke middelen. (Cass. 24-9-1979, JTT 1980, 98; Cass. 13-10-1986, RW 86-87, 1711)

■ Wat de als bewijs voorgelegde camerabeelden betreft:

De vennootschap meent dat het bewijs van de feiten wordt geleverd aan de hand van volgende elementen:

- de camerabeelden van de bar van 5-2-2009 van 21u36 tot 21u39,59 en van 22u37 tot 22u40, 59
- de kasticketten van 5-2-2009
- het verslag van de vergadering van 10-2-2009
- de verklaringen van collega's

De arbeidsrechtbank oordeelde dat noch de camerabeelden, noch het kasticket van 5-2-2009, noch het verslag van de vergadering van 10-2-2009, noch de verklaringen van de collega's het bewijs leverden dat de heer S zelf op 5-2-2009 overging tot het voiden of annuleren van een bedrag van 58 euro, noch dat hij dit bedrag voor eigen rekening zou hebben onttrokken met bedrieglijk inzicht, zonder zich uit te spreken over de rechtmatigheid van het bewijs door camerabeelden.

De heer S treedt de beslissing van de arbeidsrechtbank bij. Hij meent dat in ieder geval geen rekening mag worden gehouden met de camerabeelden daar deze bewijselementen onrechtmatig werden verkregen. Volgens hem werden de bepalingen van CAO nr 68 van 16-6-1998 met betrekking tot de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van de werknemers t.o.v. camerabewaking op de arbeidsplaats niet nageleefd en werd meer bepaald niet voldaan aan het voorschrift van art 9 van die CAO met betrekking tot de informatie die moet worden verstrekt voorafgaandelijk aan het opstarten van de camerabewaking.

Ten slotte stelt hij dat de camerabewaking een verwerking is van persoonsgegevens zodat de vennootschap een aangifte aan de privacycommissie had moeten doen en dat bij gebreke daaraan de beelden uit de debatten moeten worden geweerd.

Met verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie stelt de vennootschap dat de camerabeelden wel in aanmerking kunnen worden genomen.

Met betrekking tot het gebruik van camerabeelden op de werkvloer rijst de vraag of dit een schending uitmaakt van het grondrecht op eerbiediging van het privéleven van de werknemers, gewaarborgd

door art 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van de Raad van Europa (EVRM) en art 22 van de Grondwet, of de wet van 8-12-1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de persoonsgegevens (WVP) werd nageleefd en de bepalingen van CAO nr.68.

Terecht merkt de heer S op dat de beeldopname met camera als verwerking van persoonsgegevens moet worden beschouwd.

Art 1 WVP omschrijft persoonsgegevens als iedere informatie betreffende een geïdentificeerde of een direct of indirect identificeerbare natuurlijke persoon, met name aan de hand van een identificatienummer of van één of meer specifieke elementen die kenmerkend zijn voor zijn of haar fysieke, fysiologische, psychische, economische, culturele of sociale identiteit. Verwerking wordt omschreven als elke bewerking of elk geheel van bewerkingen met betrekking tot persoonsgegevens. (art 1§2 WVP)

Krachtens art 4 WVP dienen persoonsgegevens

- eerlijk en rechtmatig te worden verwerkt
- voor welbepaalde uitdrukkelijk omschreven en gerechtvaardigde doeleinden te worden verkregen en niet verder te worden verwerkt op een wijze, die, rekening houdend met alle relevante factoren, met name met de redelijke verwachtingen van de betrokkenen en met de toepasselijke wettelijke en reglementaire bepalingen onverenigbaar is met die doeleinden. ...
- toereikend, terzake dienend en niet overmatig te zijn, uitgaande van de doeleinden waarvoor zij worden verkregen of waarvoor zij verder worden verwerkt....

Art 17 van de wet bescherming persoonsgegevens schrijft voor dat vooraleer wordt overgegaan tot één of meer volledig of gedeeltelijk geautomatiseerde verwerkingen van gegevens die voor de verwezenlijking van een doelende of van verscheidene samenhangende doeleinden bestemd zijn, de verantwoordelijke voor de verwerking daarvan aangifte moet doen aan de Commissie ter Bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Aan het niet naleven van art 17 worden door art 39 van die wet strafsancities gekoppeld.

Het blijkt niet dat deze aangifte is gebeurd. Er is derhalve in ieder geval een inbreuk op de voorschriften van die wet.

CAO nr 68 doet geen afbreuk aan de bepalingen van de WVP doch concretiseert de daarin opgenomen beginselen en zet de richtlijn 95/46 EG van 24-10-1995 om betreffende de bescherming van de natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens voor wat de camerabewaking op de arbeidsplaats betreft.

de heer S betwist niet dat voldaan is aan de beginselen van finaliteit en proportionaliteit, opgenomen in art 4 tot en met 8 van de CAO.

Art 9 van de CAO voorziet, met het oog op de transparantie van de maatregel, dat voorafgaand aan het opstarten van camerabewaking op de arbeidssplaats de ondernemingsraad, het comité veiligheid en preventie of de syndicale afvaardiging moet worden ingelicht over alle aspecten van de bewaking, en o.m. het nagestreefde doel, het feit of de beelden al dan niet bewaard worden, het aantal camera's en de plaatsing ervan en de periodes tijdens dewelke die in werking zullen zijn.

Uit de notulen van de ondernemingsraad van 27-1-2009 blijkt dat op die vergadering het nieuwe plan aangaande de plaatsing van camera's werd toegelicht. Deze werden geplaatst voor de veiligheid van de klanten en het personeel en ter bescherming van de goederen van de onderneming om diefstallen en vandalisme te verhinderen. (finaliteit) Zij zullen permanent draaien en kunnen altijd bekeken worden door de vennootschap. (periode en conservering). Een memo voor het gezamenlijk personeel zou dezelfde week gecommuniceerd worden om te herinneren aan de plaatsing van de camera's. Er wordt niet aangetoond dat het personeel reeds werd geïnformeerd over alle aspecten van de camerabewaking. de heer S die in de ondernemingsraad zetelde was daarover in ieder geval wel volledig ingelicht.

Kennelijk werden in de Ondernemingsraad geen verdere opmerkingen gemaakt om mogelijke inbreuken op de persoonlijke levenssfeer van de werknemers tot een minimum te herleiden, zoals voorzien in art 10 CAO nr.68.

de heer S voert aan dat de camerabewaking reeds voor de informatie in de ondernemingsraad werd uitgevoerd zodat de informatie niet voorafgaandelijk gebeurde en dat reeds een aantal wijzigingen plaats hadden in 2007 na het in werking treden van de wet van 8-12-1992 en de CAO nr. 68.

De vennootschap bevestigt dat er al sinds 1993 een systeem van camerabeveiliging bestond in het hotel op een ogenblik dat CAO nr 68 noch de wet van 8-12-1992 m.b.t. verwerking van persoonsgegevens (WVP) in werking waren getreden en dat daarvoor een vergunning werd bekomen in het raam van de wet van 10-4-1990 op de bewakingsondernemingen, beveiligingsondernemingen en interne bewakingsdiensten. Zij verduidelijkt dat de bewaking er niet op gericht was het personeel te controleren.

Tijdens de periode waarop het geschil betrekking heeft waren de WVP en de CAO nr 68 wel reeds in werking getreden zodat de bepalingen daarvan dienden nageleefd te worden. Het hof meent voor zover aan de voorwaarden van de CAO nr. 68 was voldaan op

het ogenblik dat het beeldmateriaal werd opgenomen , geen schending van art 9 van de CAO nr.68 meer kan worden ingeroepen.

Ter staving van haar stelling dat de camerabeelden als bewijs in aanmerking kunnen worden genomen, ook al zou het onrechtmatig verkregen bewijs betreffen, verwijst de vennootschap naar een aantal Cassatiearresten.

In het arrest van 2-3-2005, waarnaar de vennootschap verwijst, oordeelde het Hof van Cassatie dat noch uit de art 6 en 8 van het EVRM, noch uit enige grondwettelijke of wettelijke bepaling en met name uit de CAO nr. 68 van 16-6-1998, gesloten in de Nationale Arbeidsraad betreffende de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van de werknemers ten opzichte van de camerabewaking op de arbeidsplaats, blijkt dat de schending door de werkgever van zijn voorafgaande informatieverplichting noodzakelijkerwijze elke vervolging jegens de werknemer wiens werkinstrument buiten zijn weten om wordt gesurveilleerd verbiedt. In het aan het Hof van Cassatie voorgelegde geval betrof het camerabewaking waarvan de werknemer geen kennis had.

Het Hof van Cassatie oordeelde verder dat wanneer de onregelmatigheid die werd begaan het recht op een eerlijk proces niet in het gedrang brengt, de betrouwbaarheid van het bewijs niet aantast en geen vormvereiste miskent die op straffe van nietigheid is voorgeschreven, de rechter met zijn beslissing dat er grond is om bewijselementen toe te laten die op onregelmatige wijze zijn verkegen, met name de omstandigheid in overweging kan nemen dat de onwettigheid die werd begaan niet in verhouding staat tot de ernst van het misdrijf dat door die onregelmatigheid werd vastgesteld of dat die onregelmatigheid geen weerslag heeft op het recht of op de vrijheid die door de miskende norm wordt beschermd. (Cass. 2-3-2005; Arr.Cass. 2005, 506)

In de aan het Hof van Cassatie voorgelegde zaak had Het Hof van Beroep in het bestreden arrest overwogen dat de camera alleen op de kassa van de winkel was gericht, in een voor het publiek toegankelijke ruimte, en alleen maar daarop was gericht en niet op "eiseres" zelf waardoor de betwiste gegevens niet persoonlijk waren in de zin van art 1 van de Wet van 8-12-1992.

Het Hof van Cassatie oordeelde dat het middel waarin werd aangevoerd dat niet was geantwoord op het middel afgeleid uit de schending van art 4,9 en 17 van diezelfde wet, derhalve feitelijke grondslag miste.

Ook in eerdere arresten oordeelde het Hof van Cassatie reeds dat de omstandigheid dat een bewijselement op onrechtmatige wijze is

verkregen niet ipso facto de uitsluiting ervan tot gevolg heeft en dat dit slechts het geval zou zijn:

- wanneer een op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste wordt miskend
- de onregelmatigheid de betrouwbaarheid van het bewijs aantast
- wanneer het gebruik van het bewijs in strijd is met het recht op een eerlijk proces.

(Cass. 14-10-2003; T.Strafr. 2004, 129 noot P.Traest)

Buiten die gevallen staat het aan de rechter de toelaatbaarheid van het bewijs te beoordelen in het licht van de art 6 EVRM en 14 IVBPR, rekening houdend met de elementen van de zaak in haar geheel genomen, inbegrepen de wijze waarop het bewijs verkregen werd en de omstandigheden waarin de onrechtmatigheid werd begaan. (Cass. 23-3-2004 AR P.04.0012.N.)

Die arresten hadden echter betrekking op strafzaken zodat de vraag rees of deze overwegingen met betrekking tot het gebruik van onrechtmatig verkregen bewijs ook toepassing konden vinden in burgerlijke zaken.

In een arrest van 10-3-2008 benadrukte het Hof van Cassatie dat de principes die het in het arrest van 2-3-2005 had voorop gesteld, ook toepassing konden vinden in arbeidsrechtelijke procedures nu in het strafrecht geen andere wetmatigheden golden dan in het burgerlijk recht. Het Hof overwoog dat dit inhoudt dat de rechter de toelaatbaarheid van een onrechtmatig verkregen bewijs moet beoordelen, rekening houdend met de elementen van de zaak in haar geheel genomen, inbegrepen de wijze waarop het bewijs verkregen werd en de omstandigheid waarin die onrechtmatigheid werd begaan. Een dergelijk bewijs, behoudens wanneer een op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm werd miskend, mag alleen worden geweerd wanneer de bewijsverkrijging is aangetast door een gebrek waardoor de betrouwbaarheid ervan wegvalt of waardoor het recht op een eerlijk proces in gevaar wordt gebracht.

Het Hof van Cassatie benadrukte dat de rechter bij deze afweging onder meer rekening kan houden met één of meer van de volgende omstandigheden:

- het zuiver formeel karakter van de onregelmatigheid
- de weerslag op het recht of de vrijheid die door de overschreden norm is beschermd
- de omstandigheid dat de overheid die met de opsporing, het onderzoek en de vervolging van misdrijven is belast, al dan niet de onrechtmatigheid opzettelijk heeft begaan
- de omstandigheid dat de ernst van de inbreuk veruit de begane onrechtmatigheid overstijgt
- het feit dat het onrechtmatig verkregen bewijs alleen een materieel element van het bestaan van de inbreuk betreft

-het feit dat de onregelmatigheid die aan de vaststelling van de inbreuk voorafging of daarmee gepaard ging, volstrekt onevenredig is met de ernst van die inbreuk.
(Cass.10-3-2008, Or.3008, 172)

In de zaak waarin het Hof van Cassatie diende te oordelen, lag er geen betwisting voor m.b.t. een mogelijke schending van het recht op de persoonlijke levenssfeer. Het Hof van Cassatie besliste echter reeds dat het recht op eerbiediging van het privéleven, vastgelegd in art 8, lid 1 EVRM geen absoluut recht is. (Cass. 27-2-2001 R nr.N-200102227-8).

In voorliggende zaak blijkt dat de heer S wel degelijk vooraf geïnformeerd werd over de aspecten van de camerabewaking, en dat hij niet betwist dat deze voldoen aan de voorwaarden van finaliteit en proportionaliteit zoals omschreven in CAO nr.68. De camera werd geplaatst met het oog op de veiligheid, het tegengaan van vandalisme en ter bescherming van de goederen van de onderneming.

De camerabeelden zijn afkomstig van een camera die op de toeg van de bar was gericht - een ruimte toegankelijk voor het publiek, zodat vooral het cliënteel in beeld komt en de werknemers slechts indien zij zich naar die plaats begeven. Er was derhalve geen voortdurende observatie van het doen en laten van het personeel. De camerabeelden zijn niet vergezeld van geluidsopnamen.

Het hof is van oordeel dat aangezien niet alle voorschriften ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer werden nageleefd, nu niet voldaan was aan het voorschrift van art 17WVP, de camerabeelden die als bewijsmateriaal worden voorgelegd onrechtmatig werden verkregen.

De principes in acht nemend die in de rechtspraak van het Hof van Cassatie werden vooropgesteld met betrekking tot onrechtmatig verkregen bewijsmateriaal, meent het Hof dat de camerabeelden slechts in aanmerking kunnen worden genomen in de mate dat zij de klanten in beeld brengen.

De heer S kan immers enkel de eerbiediging van zijn eigen recht op privacy vorderen.

Er is geen op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste miskend, er is evenmin discussie m.b.t. de betrouwbaarheid van het bewijsmiddel en het recht van de heer S op een eerlijk proces acht het hof niet aangetast.

Tegen het gebruik van de camerabeelden brengt de heer S nog in dat die beelden niet dezelfde zijn als deze die hem werden getoond tijdens de confrontatie van 10-2-2005. Hij beweert dat hem

bij die gelegenheid (eveneens?) beelden werden getoond die op de kassa waren gericht die echter niet werden voorgelegd tijdens de procedure, hetgeen volgens hem een reden is om de beelden die worden voorgelegd uit de debatten te weren.

De vennootschap betwist dit en stelt dat hoewel er inderdaad een camerabewaking van de kassa was voorzien, geen bruikbare beelden daarvan voorhanden waren aangezien die camera defect was, hetgeen de vennootschap in graad van beroep aantoonde aan de hand van een verklaring van de heer Pierre R., IT specialist bij de firma Biosoft die instond voor de werking van de camera's en het defect diende te herstellen. Deze persoon bevestigt dat er door de op de kassagerichte camera geen regelmatige beelden werden opgenomen en dat hij waarheidsgetrouw kan bevestigen dat op 5-2-2009 geen beelden werden opgenomen door de camera gericht naar de kassa van de bar.

In die omstandigheden acht het Hof aangetoond dat geen beelden voorhanden zijn van de kassabewaking.

Uit het verslag dat op het ogenblik van de confrontatie werd opgemaakt blijkt dat de heer S. in ieder geval de beelden te zien kreeg die nu aan het hof worden voorgelegd, aangezien een beschrijving van die beelden in het verslag werd opgenomen. Het verslag vermeldt: *"Hierop wordt Atul geconfronteerd met de camerabeelden van die bewuste avond. Bij het bekijken van de beelden van 5-2-2009 moet Atul erkennen dat er geen onregelmatigheden te zien zijn. Alle bestellingen zoals aangegeven op het ticket nr. 208 van 88 euro zijn wel degelijk gegeven aan de klant. Vervolgens wordt de fase bekeken waar de klant duidelijk zijn betaling aan Atul doet en Atul deze ontvangt...."*

■ Analyse van de feiten en bewijselementen

De vennootschap geeft volgende toelichting met betrekking tot het bij het afrekenen toegepast systeem die door de heer S. niet worden tegengesproken:

-Sinds 12-4-2006 wordt gebruik gemaakt van het Micros-systeem als kassasysteem aan de bar.

-De werknemers ontvingen instructie m;b.t. het gebruik ervan en kregen een persoonlijke magnetische Microskaart op hun naam, de zogenaamde badge. De heer S. had het gebruikersnummer 203.

-Het Microsysteem slaat alle kassaverrichtingen op. In een eerste fase worden alle bestellingen voorlopig ingebracht en geregistreerd onder een voorlopig ticketnummer. Wanneer de klant wenst te betalen worden alle bestellingen van die klant gecentraliseerd en een definitief ticket opgemaakt met vermelding van het totaal verschuldigd bedrag, de betaalmethode en het bedrag dat werd betaald.

-Het systeem maakt het mogelijk bepaalde artikelen te "voiden" hetgeen annuleren betekent. Dit gebeurt bvb wanneer een klant de bestelling weigert, vertrekt zonder te betalen of wanneer per vergissing een verkeerde bestelling wordt ingebracht. Er moet een reden worden opgegeven voor het voiden.

Uit de historiek van de verschillende tickets waarin de consumpties van drie afzonderlijke bestellingen m.b.t. dezelfde klanten werden opgenomen, blijkt dat voor een totaal bedrag van 88 euro aan consumpties werd besteld en dat het ticket dat zogenaamd bij de betaling werd opgemaakt, en de voiding voor een bedrag van 58 euro vermeldt, slechts een eindsaldo vermeldt van 30 euro. Dit ticket werd opgemaakt 1 minuut na het camerabeeld waarop te zien is dat de klanten betaalden en weggingen. Als reden voor het voiden werd opgegeven "double posting": dubbele boeking, hetgeen erop zou neerkomen dat voor een bedrag van 58 euro per vergissing tweemaal hetzelfde artikel als bestelling in het systeem zou geboekt zijn.

Uit het geheel van de kassatickets blijkt niet dat de "gevoide" artikelen: tweemaal "tapas grand", tweemaal "duvel", tweemaal stella $\frac{1}{2}$ en tweemaal Hoegaarden $\frac{1}{2}$ per vergissing dubbel geboekt werden.

De klanten hebben deze artikelen wel degelijk besteld en ontvangen.: om 18u58: een duvel, een Hoegaarden $\frac{1}{4}$ en een Stella $\frac{1}{2}$, omstreeks 19u30, werden dezelfde consumpties opnieuw besteld, omstreeks 20u14, één duvel, één Stella $\frac{1}{2}$ en één Hoegaarden $\frac{1}{2}$, omstreeks 21u27 twee tapasschotels "tapas grand", één Hoegaarden $\frac{1}{2}$, een Stella $\frac{1}{2}$ en één Duvel. Daarvoor werden telkens voorlopige tickets opgemaakt.

Omdat er geen sprake bleek van dubbele boekingen kwam de voiding verdacht voor.

Met betrekking tot de aan de heer S en laste gelegde feiten, kan uit de beelden worden opgemaakt dat de klanten wel degelijk de bestelling hebben gekregen die nadien werd "gevoid" voor een bedrag van 58 euro. Men kan op die beelden zien dat de tapas-schotels aan de klanten worden besteld en dat zij de bestelde tapas en dranken ook gebruikten. Phim J de andere werknemster die in de bar werkzaam was maakte om 21u27, het voorlopig ticket op aangezien het voorlopig ticket haar codenummer vermeldt.

Op de camerabeelden is te zien dat de klanten betaalden en weggingen. De klanten hebben de bestelde consumpties dus wel degelijk gebruikt en betaald en er blijkt geen sprake te zijn van een dubbele boeking, zodat er geen reden was voor voiding van die consumpties.

De heer S heeft nooit betwist dat hij zelf met de klanten heeft afgerekend. Hij betwistte enkel de voiding te hebben uitgevoerd en acht niet aangetoond dat hij dit wel deed en ten nadele van de vennootschap 58 euro voor zichzelf behield. Het hof meent dat er voldoende elementen zijn die dit wel aantonen.

- de heer Si betwist niet dat hij met de klanten afrekende
- Op het ogenblik van de eindafrekening werd geen definitief kasticket opgemaakt voor het totaal verschuldigd bedrag van 88 euro
- Een definitief kasticket met voiding voor een bedrag van 58 euro, werd één minuut na het vertrek van de klanten opgemaakt en vermeldt het badgenr. van de heer Si hetgeen niet is betwist.
- de heer S was als hoofdbarman verantwoordelijk voor de voiding, zoals hij zelf in zijn conclusies 1ste aanleg toegeeft, met vermelding dat de personeelsleden van de bar dan ook meestal aan hem vragen, als verantwoordelijke van de dienst om de tickets te voiden ten einde daarover zelf geen verantwoording te moeten afleggen. Ook in beroepsconclusies bevestigt hij dit. Hij diende derhalve in principe de voidings uit te voeren.
- Op het ogenblik van de feiten was slechts één andere werknemer, Phim J werkzaam in de bar.
- de heer Sarin die de eindverantwoordelijkheid heeft over de kassa rapporteerde geen kassaoverschot, waaruit blijkt dat het bedrag van 58 euro niet enkel werd gevoid, maar tevens werd ontvreemd.

De heer Si suggereert dat iemand anders de voiding kan hebben uitgevoerd met zijn badge die aan de kassa zou zijn blijven liggen en beschuldigt derhalve onrechtstreeks zijn medewerkster Phim Ji, die als enige met hem instond voor de bar op dat ogenblik.

De vennootschap betwist formeel dat de badges van alle personeelsleden aan de kassa liggen. Zij stelt dat zij daarover in eerste aanleg niets vermeldde omdat zij niet kon voorspellen dat de arbeidsrechtbank daaraan zoveel belang zou hechten. Zij legt een verklaring voor van Phim J. Deze verzekerde dat zij nooit de badge van de heer S gebruikte om een item te "posten" of te "voiden" waarbij zij trouwens benadrukt dat de heer S steeds zijn kaart na gebruik in zijn jaszak stak, hetgeen door ieder personeelslid dat met hem samenwerkt kan worden bevestigd. Zij bood aan die verklaring onder ede te bevestigen.

Zelfs in de veronderstelling dat zijn badge aan de kassa lag, is het totaal onwaarschijnlijk dat Phim J als ondergeschikte werknemer binnen het tijdsbestek van één minuut nadat de heer Si afrekende met de klanten (en zelfs minder, indien men in aanmerking neemt dat hij zelf eerst het ontvangen bedrag in de kassa moest deponeren), diens badge zou hebben gebruikt om een voiding uit te voeren en het gevoide bedrag achter te houden, terwijl

zij bovendien als enige de bar bediende, samen met de heer S. , haar hiërarchische meerdere die direct in de buurt was en bovendien verantwoordelijk voor de voiding en voor de kassa. Aangezien hij zelf met de klanten had afgerekend kon de heer S zodoende makkelijk achterhalen dat er onterecht gevoid was. Bovendien had zij dan ook nog moeten weten dat nog geen definitieve afrekening was aangemaakt. Zulk totaal onwaarschijnlijk scenario zou voor die werknemster wel je reinste hara-kiri betekenen waarmee zij zo goed als zeker zou afstevenen op een ontslag om dringende reden.

Even onwaarschijnlijk is dat de werknemer die verantwoordelijk was voor de roomservice, Gianfranco Ir , de voiding zou hebben uitgevoerd, om dezelfde redenen. Die werknemer heeft vanaf de aankomst van de heer S om 17u30 overigens geen enkele verrichting voor de bar uitgevoerd en stond enkel in voor de roomservice waarvoor andere Microskaarten werden gebruikt met nr. 315 en 316. Van de aanwezigheid van die werknemer heeft de heer S overigens voor de arbeidsrechtbank geen gewag gemaakt, waaruit kan opgemaakt worden dat hij de hypothese dat die werknemer de voiding zou hebben gedaan zelf totaal onwaarschijnlijk achtte.

Volgens de verklaring van de heer S. ter zitting bevindt de kassa zich bovendien wat verder op de toog (niet zichtbaar op de camerabeelden), hetgeen nog waarschijnlijker maakt dat hij na het afrekenen heeft gewacht tot de klanten waren opgestapt en daarna de voiding heeft uigevoerd, hetgeen overigens helemaal strookt met het niet opmaken van een eindafrekening aan de klanten op het ogenblik van de betaling.

Nadat de financial controller bij nazicht op 9-2-2009, de voiding verdacht achtte, besliste Charles B i de heer S op 10-2-2009 te confronteren met de vaststellingen in aanwezigheid van de heer Bart B en Steve W . Bij die gelegenheid werden hem de camerabeelden getoond. Dat het wel degelijk ging om de beelden die nu aan het hof worden voorgelegd blijkt uit de beschrijving ervan in het verslag dat van die vergadering werd opgemaakt en dat door de drie aanwezigen -behalve de heer Sarin werd ondertekend.

Volgens het verslag van die vergadering zou de heer S. hebben toegegeven dat hij een stommitieit had begaan, nadat uit de camerabeelden duidelijk was gebleken dat de voiding met als vermelding "double posting" niet overeenstemde met de werkelijkheid.

De heer S betwist dit nu en stelt dat hij het verslag niet wenste te ondertekenen daar het niet overeenstemde met hetgeen hij verklaarde. In ieder geval blijkt niet dat hij geëist heeft dat een andere verklaring in het verslag zou worden opgenomen noch heeft

hij zelf aan zijn werkgever een eigen versie van de feiten laten worden waarin hij ontkent de voiding te hebben uitgevoerd en daarvoor een andere plausibele uitleg geeft. Nochtans mocht hij op grond van het opgestelde verslag verwachten dat de vennootschap een procedure tot ontslag om dringende reden zou opstarten.

Het hof acht aan de hand van het geheel van de door de vennootschap voorgebrachte bewijselementen bewezen dat de heer Sarin zich schuldig heeft gemaakt aan het bedrieglijk achterhouden van een bedrag van 58 euro ten nadele van zijn werkgever en dit voor zichzelf te hebben behouden. Het opmaken van een voidingticket dat niet met de werkelijkheid strookte na het vertrek van de gasten zonder dat er een overschot in de kassa werd gerapporteerd wijst duidelijk op een bedrieglijk opzet.

Het betreft een ernstige tekortkoming te meer nu de heer S als hoofdbarman, dagelijks geld inde en bovendien verantwoordelijk was voor de kassa. Dergelijke feiten zijn van aard het vertrouwen dat de werkgever in hem moest kunnen stellen totaal te ondermijnen en maakt een verderzetting van de contractuele relaties onmiddellijk en definitief onmogelijk.

In het arbeidsreglement wordt bevestigd dat bij het niet of onvoldoende registreren dan wel annuleren van tot stand gebrachte verkopen het ontslag om dringende reden de sanctie is.

Het hof meent dat de lange anciënniteit van de heer S in dienst van de vennootschap deze ernstige tekortkoming niet kan temperen, temeer nu reeds voordien voidingen waren uitgevoerd die niet overeenstemden met de realiteit en de heer S daarvoor reeds een ingebrekestelling had ontvangen op 19-9-2006, nadat de heer S op 14-9-2006 erop betrappt was dat hij contant geld had ontvangen van een klant voor drie drankjes terwijl er maar één van de drie geboekt bleek in het systeem, hetgeen door de klant schriftelijk werd bevestigd.

De vennootschap legt bovendien nog verklaringen voor van drie werknemers die met hem in de bar werkzaam waren en die allen verklaarden dat zij vaststelden dat de heer S onregelmatigheden beging: o.m. consumpties aan klanten overhandigde zonder de bestelling eerst in het Micros_systeem in te brengen en het ontvangen bedrag in eigen zak te steken zonder aflevering van een kassaticket of factuur, bestellingen te boeken in het Micros_systeem die na aflevering en betaling weer werden geannuleerd of nog fooien achter te houden en deze niet in de gemeenschappelijke fooienpot te steken of kassatickets achter te houden voor bepaalde bestellingen en aan een andere klant af te leveren bij een gelijkaardige bestelling, zodat hij een van beide ontvangsten voor zichzelf behield.

Dat de heer S in het verleden reeds onterecht zou zijn

terechtgewezen omwille van zijn hoedanigheid van personeelsafgevaardigde is in verband met de voorliggende feiten die het hof bewezen acht, verder niet meer relevant.

Het hof besluit derhalve dat de door de vennootschap ingeroepen feiten bewezen zijn, dat zij een ernstige tekortkoming uitmaken die de voortzetting van de arbeidsverhouding onmiddellijk en definitief onmogelijk maakt zodat de vennootschap wordt toegelaten de arbeidsovereenkomst om dringende redenen te beëindigen.

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond.
Hervormt het bestreden vonnis.

Gelet op de wet van 19-3-1991 houdende bijzondere ontslagregeling voor de personeelsafgevaardigden;

Verklaart de vordering van de NV HOLCRO ontvankelijk en gegrond

Zegt voor recht dat de feiten vermeld in de aangetekende brieven van 13-2-2009 bewezen zijn en een dringende reden uitmaken zodat de vennootschap de arbeidsovereenkomst van de heer S wegens dringende reden mag beëindigen zonder opzeggingstermijn noch vergoeding.

Vereffent het bedrag van de proceskosten, in hoofde van de nv Holcro begroot op 75 euro rechtsplegingsvergoeding voor de procedure voor de arbeidsrechtbank en 75 euro rechtsplegingsvergoeding voor de procedure voor het arbeidshof.

Aldus gewezen door de vakantiekamer van het arbeidshof te Brussel
en ondertekend door:

G. Balis

kamervoorzitter;

M. Van Aken

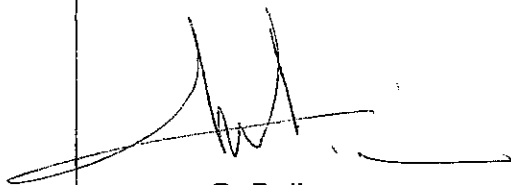
raadsheer in sociale zaken,
als werkgever;

J. Vercamst

raadsheer in sociale zaken,
als werknemer-bediende;

S. Van der hoeven

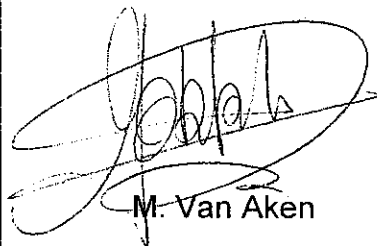
griffier.

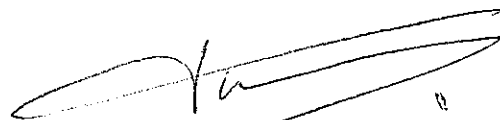
G. Balis

S. Van der hoeven

M. Van Aken

J. Vercamst

en uitgesproken door de vakantiekamer van het arbeidshof te Brussel
op de buitengewone openbare terechtzitting van dertig juli tweeduizend
en negen door

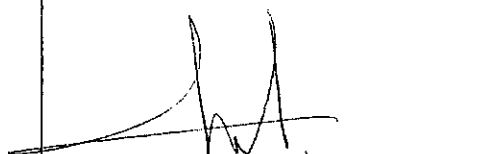
G. Balis

kamervoorzitter;

met bijstand van:

S. Van der hoeven

griffier.

G. Balis

S. Van der hoeven